

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/29/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123209070
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2123209070.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, adresa D., E. XXXX/XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou: alianciaadvokátov ak, s.r.o., so sídlom Bratislava-Staré Mesto, Vlčkova 8/A, IČO: 36 679 771, proti protistrane: 1. E. F., nar. X.X.XXXX, adresa G. XXX, 2. B. F., nar. XX.X.XXXX, adresa G. XXX, zastúpeným advokátskou kancelárkou: MICHALIČKA advokáti, s.r.o., so sídlom Trnava, Halenárska 18, IČO: 53 309 936, o návrhu navrhovateľa na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, na odvolanie protistrany 1 proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č.k. 27C/102/2023-34 zo dňa 4.12.2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Navrhovateľovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči protistrane 1 v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením prvoinštančný súd v celom rozsahu vyhovel návrhu navrhovateľa (prvoinštančným súdom označovaný ako žalobca) proti protistrane (prvoinštančným súdom označovaný ako žalovaný), keď vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Súd nariaďuje zabezpečovacie opatrenie, ktorým sa zriaďuje záložné právo **v** prospech žalobcu

a) k nehnuteľnostiam:

- pozemok parcela reg. „C“ č. 1836/8 - záhrada o výmere 413 m²,
- pozemok parcela reg. „C“ č. 1836/19 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 551 m²,
- pozemok parcela reg. „C“ č. 1836/79 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 184 m²,
- pozemok parcela reg. „C“ č. 1836/96 - záhrada o výmere 58 m²,
- pozemok parcela reg. „C“ č. 1836/112 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 45 m²,
- pozemok parcela reg. „C“ č. 1836/113 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 10 m²,
- pozemok parcela reg. „C“ č. 1836/114 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 109 m²,
- stavba súp. č. XXX - rodinný dom postavený na pozemku parcela reg. „C“ č. 1836/79, nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX pre k. ú. G., vedenom Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom, a to v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalovanej 1/ 39/60 k celku;

b) k nehnuteľnostiam:

- stavba súp. č. XXX - rodinný dom postavený na pozemku parcela reg. „C“ č. 1836/114,
- stavba bez súp. č. - garáž s prístreškom postavená na pozemku parcela reg. „C“ č. 1836/112,
- stavba bez súp. č. - záhradný dom postavený na pozemku parcela reg. „C“ č. 1836/113, nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX pre k. ú. G., vedenom Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov o veľkosti 1/1 k celku; a to všetko za účelom zabezpečenia pohľadávky žalobcu voči žalovanej 1/ vo výške 470.102,- eur s príslušenstvom.

II. Súd ukladá žalobcovi povinnosť podať v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia žalobu vo veci samej, v ktorej sa bude v postavení žalobcu domáhať proti žalovanej 1/ v postavení žalovanej zaplata sumy 470.102,- eur s príslušenstvom.

2. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s návrhom, ako aj s prílohami, vrátane výpisov z LV č. XXX H. XXXX pre k. ú. G. dospel k záveru, že návrh je v celom rozsahu dôvodný.

3. Predovšetkým podľa neho žalobca osvedčil práva na splatnú sumu 470.102,- eur od žalovanej 1/. Súd mal za osvedčené uzavretie zmlúv o pôžičke medzi žalobcom a žalovanou 1/. Hoci sa žalobca zatiaľ svojho nároku nedomáha žalobou vo veci samej, bolo by v tomto štádiu konania bez vykonania riadneho dokazovania predčasné tvrdiť, že nárok, ktorý si žalobca mieni uplatňovať vo veci samej vo výške 470.102,- eur s príslušenstvom, je očividne vylúčený. Prvoinštančný súd bol preto názoru, že jeden z predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to osvedčenie nároku žalobcu, ktorý si chce uplatniť v konaní vo veci samej, je daný. Žalobca zároveň osvedčil, že žalovaná 1/ a žalovaný 2/ sú evidovaní ako podieloví resp. bezpodieloví spoluvlastníci predmetných nehnuteľností. Z aktuálnych výpisov z listov vlastníctva vyplýva, že na Okresnom súde Trnava prebiehajú ďalšie konania o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a nariadenie neodkladného opatrenia, z čoho je možno usudzovať, že žalovaná 1/ má aj ďalšie dlhy. Osvedčená bola zároveň hrozba zbavovania sa majetku, keď na LV č. XXX a LV č. XXXX je vyznačená plomba na základe V-6125/2023 (Kúpna zmluva), z čoho je zrejmé, že prebieha konanie o povolení vkladu vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam, čo poukazuje na možnú snahu žalovanej 1/ a žalovaného 2/ previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na tretiu osobu za účelom vyhnutia sa budúcemu plneniu povinnosti voči žalobcovi. Z vyššie uvedeného mal súd za osvedčené, že žalovaná 1/ má viacero veriteľov. Žalobca tak osvedčil, že nútený výkon v budúcnosti judikovanej pohľadávky môže byť ohrozený, a to aj s poukazom na nie zanedbateľnú výšku pohľadávky a nedostatok iného majetku žalovanej, ktorý by mohol slúžiť na uspokojenie žalobcovho nároku.

4. Z uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že je daný dôvod zriadiť záložné právo na nehnuteľnom majetku žalovaných v prospech žalobcu, za účelom zabezpečenia jeho peňažnej pohľadávky voči žalovanej 1/, keď existuje obava, že exekúcia bude ohrozená, a to najmä s poukazom na výšku dlžnej sumy, nedostatok iného hodnotného majetku žalovanej a ďalšie dlhy žalovanej 1/, keďže zo zápisov poznámok o viacerých súdnych konaniach vedených voči žalovanej 1/ sa javí, že žalobca nie je jediným veriteľom, ktorý si voči žalovanej 1/ uplatňuje svoj nárok súdnou cestou.

5. Pri posudzovaní návrhu žalobcu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia prvoinštančný súd prihliadol aj na princíp proporcionality zásahu do majetkového práva žalovaných k zabezpečovanej pohľadávke. Súd pritom bral do úvahy výšku splatnej zabezpečovanej pohľadávky 470.102,- eur s príslušenstvom a tiež tú podstatnú skutočnosť, že žalobca je iba jedným z viacerých veriteľov, ktorí si voči žalovanej 1/ uplatňujú svoje nároky súdnou cestou. Keďže žalobca nie je očividne jediným veriteľom žalovanej 1/, pričom je veľký predpoklad, že na nehnuteľnostiach žalovanej 1/ budú (prípadne už i boli) na základe návrhov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zriadené ďalšie sudcovské záložné práva, mohlo by dôjsť k nemožnosti plného uspokojenia pohľadávky žalobcu iba z jednotlivých nehnuteľností špecifikovaných vo výroku tohto uznesenia. Súd preto dospel k záveru, že je dôvodné zriadiť záložné právo v prospech žalobcu na všetkých v návrhu špecifikovaných nehnuteľnostiach. Ak by súd obmedzil zriadenie záložného práva iba na niektoré z nehnuteľností, mohol by tak ohroziť možnosť budúceho uspokojenia pohľadávky žalobcu práve z dôvodu existencie viacerých veriteľov žalovanej 1/ a viacerých potencionalných záložných práv k jej nehnuteľnostiam. Súd prvej inštancie tak mal za to, že zriadenie záložného práva k nehnuteľnostiam žalovaných špecifikovaných vo výroku I. uznesenia je primerané výške pohľadávky žalobcu v spojení s okolnosťami tejto konkrétnej veci a je potrebné na efektívne dosiahnutie účelu sledovaného inštitútom zabezpečovacieho opatrenia a nevznikne tu zjavný nepomer. Súd tiež poukázal na to, že záložné právo na nehnuteľnostiach žalovaných bude zriadené len do výšky nesplatennej peňažnej pohľadávky žalobcu vo výške 140.102,- eur s príslušenstvom. Zároveň platí, že žalovaní majú naďalej zachovanú možnosť nakladať s im patriacimi nehnuteľnosťami a tieto i akokoľvek užívať. Ich obmedzenie ako vlastníka bude spočívať iba v zriadení záložného práva ako prostriedku zabezpečenia úhrady dlhov žalovanej 1/, po úhrade ktorých budú nehnuteľnosti opäť bez akéhokoľvek zaťaženia.

6. S poukazom na všetko vyššie uvedené, prvoinštančný súd návrhu žalobcu na zriadenie záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam, ktorých vlastníkom, resp. spoluvlastníkom sú v čase rozhodovania súdu žalovaní, vyhovel v plnom rozsahu.

7. Keďže žalobca podal iba návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a teda žalobu vo veci samej nepodal, pričom súd mal za to, že týmto zabezpečovacím opatrením nemožno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 336 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 344 CSP, uložil žalobcovi povinnosť podať v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia žalobu vo veci samej, v ktorej sa bude v postavení žalobcu domáhať proti žalovanej 1/ v postavení žalovanej zaplatenia sumy 470.102,- eur s príslušenstvom. V prípade že žaloba vo veci samej žalobcom v lehote podaná nebude, súd uznesenie o zabezpečovacom opatrení zruší.

8. O náhrade trov tohto konania prvoinštančný súd nerozhodoval, pretože nejde o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí v zmysle § 262 ods. 1 CSP.

9. Proti predmetnému uzneseniu, podľa obsahu v celom rozsahu, podala prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie protistrana 1, ktorým navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie ako nezákonné zmenil tak, že návrh na vydanie zabezpečovacieho opatrenia zamietne, pričom si zároveň uplatnila náhradu trov konania. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že z nadpisu podania „Odvolanie žalovanej...“ ako aj zo záveru „E. F. zast. MICHALIČKA advokáti s.r.o.,...“ vyplýva, že odvolanie bolo podané výlučne protistranou 1.

10. Po odkaze na znenie ust. § 343 ods. 1 CSP odvolateľka poukázala na to, že návrh smeruje k zriadeniu zabezpečovacieho opatrenia jednak na majetku v podielovom spoluvlastníctve protistrany 1 (LV č. XXX) a jednak na majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve protistrany 1 a protistrany 2 (LV č. XXXX), pričom z obsahu návrhu je zrejmé, že protistrana 2 nie je dlžníkom navrhovateľa. Podľa cit. § 343 ods. 1 CSP zákon umožňuje zriadiť záložné právo výlučne na majetku dlžníka, neumožňuje zriadiť záložné právo na majetku inej osoby, teda ani na majetku manžela protistrany 1. Súd teda postupoval v rozpore s ust. § 343 ods. 1 CSP a zároveň porušil vlastnícke právo protistrany 2 neoprávneným zásahom do jeho vlastníckeho práva, čo je v zjavnom rozpore aj s Ústavou SR a ústavným právom na ochranu vlastníckeho práva garantovaného Ústavou v čl. 20 ako aj v čl. 17 Charty základných práv Európskej únie. Skutočnosť, že jeden z manželov je dlžníkom veriteľa nezakladá právo veriteľa na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia na majetok patriaci do BSM, neznamená, že druhý z manželov je automaticky dlžníkom veriteľa, práve naopak. S poukazom na ust. § 145 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. v účinnom znení – ďalej aj len OZ) zdôraznil, že za predmet vlastníctva a teda ani bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa nepovažujú pohľadávky a záväzky (dlhy), ktoré sa riadia všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. Podľa súdnej praxe sa za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí nepovažujú napríklad zmluva o pôžičke uzavretá jedným z manželov (rozsudok NS ČSR sp. zn. 3Cz 57/73 z 21.12.1973). Vzhľadom na uvedené odvolateľka má za to, že nie je možné zriadiť zabezpečovacie opatrenie na majetku, ktorý patrí do BSM, ak je dlžníkom iba jeden z manželov, pretože tomu bráni samo ust. § 343 ods. 1 CSP.

11. V ďalšej časti odvolania odvolateľka poukázala na to, že podľa jednotlivých predmetných zmlúv o pôžičke bol navrhovateľom uplatnený úrok z istiny vo výške 83,32%, 1140,43%, 81,11%, 99,18%, 68,67%, 145%, 91,25% a 114,06%. Je podľa nej teda bezpochyby zrejmé, že navrhovateľ dlhodobo vo všetkých predložených pôžičkách uplatňoval voči protistrane 1 úžernícke úroky v rozmedzí od 68,87% až po 1140,63% ročne. Vzhľadom na to, že takto dojednané úroky sú v rozpore s dobrými mravmi, nie je možné ich v súdnom konaní navrhovateľovi ani priznať, ani mu priznávať akúkoľvek súdnu ochranu. Preto je nutné na všetky zmluvy o pôžičke hľadieť ako na bezúročné.

12. Následne odvolateľka poukázala na text jednotlivých zmlúv o pôžičke, v ktorých sa uvádza, že konkrétna požičaná suma, resp. jej časť je „z predošlého zhodnocovania zapožičaných financií“ a vo väčšine prípadov k žiadnemu prevodu finančných prostriedkov na účet protistrany 1 alebo inak nedošlo. Navrhovateľ teda poskytoval protistrane 1 pôžičky tak, že ako istinu pôžičiek započítaval úroky zo skôr nesplatených pôžičiek protistrany 1, ktoré ďalej úročil uvedenými úrokmi, takže úroky z pôžičiek napočítaval z predchádzajúcich úrokov z predchádzajúcich pôžičiek. Celkovo za obdobie od 01/2018 do 30.10.2023 poskytol navrhovateľ protistrane 1 na jej účet sumu 731.338,- eur a protistrana mu vrátila celkom sumu 775.428,- eur, takže si nie je vedomá akýchkoľvek záväzkov voči žalobcovi. Na

preukázanie tejto skutočnosti pripojila výpis zo svojho účtu. Uvedená skutočnosť znamená, že žalobca si uplatňuje celkovo takmer 100% úrok z poskytnutých finančných prostriedkov napriek tomu, že mu tieto už boli vrátené. Z výpisu označeného bankového účtu protistrany za obdobie od 8.1.2018 do 29.12.2021 je zrejmé, že práve popísaným spôsobom navrhovateľ poskytoval protistrane 1 pôžičky, keď išlo podľa navrhovateľa tzv. „prepožičiavanie finančných prostriedkov“, ktoré už boli skôr požičané a nevrátené. Navrhovateľ teda poskytoval protistrane 1 finančné prostriedky tak, že jej tzv. prepožičiaval už skôr požičané finančné prostriedky a to napriek tomu, že na takto prepožičané finančné prostriedky účtoval úrok a to napriek tomu, že úrok z už skôr poskytnutých a nevrátených pôžičiek ešte nebol splatený. Navrhovateľ tak úročil neuhradený úrok novým úrokom ako keby išlo o istinu.

13. Odvolateľka pokračovala, že na základe pripojenej nájomnej zmluvy zo dňa 23.6.2023 s nájomným vzťahom dohodnutým do 31.8.2028 jej navrhovateľ dal do nájmu polyfunkčnú budovu a skladové priestory vo G.. Keďže sa snažil získať finančný výnos z pôžičiek poskytovaných protistrane 1, začal sa jej ako nájomníčke vyhrážať, že ak nevráti finančné prostriedky s ním určeným úrokom, zamedzí jej vstup do prenajatých priestorov a zadrží všetok tovar na predajni. Navrhovateľ tak dlhodobo protistranu 1 vydieral a nútil ju uzatvárať nevýhodné finančné pôžičky a ona bola nútená mu ich vracať. Dňa 16.11.2023 zamedzil navrhovateľ protistrane 1 vstup do prenajatých obchodných priestorov, čím jej znemožňuje podnikanie a to napriek tomu, že nájomné riadne uhrádza a nie je v omeškaní. Na základe tejto situácie podala protistrana 1 dňa 21.11.2023 na navrhovateľa trestné oznámenie (ktorého kópiu k odvolaniu pripojila).

14. Čo sa týka všetkých zmlúv o pôžičke podľa návrhu, v nich uvedené poskytnuté finančné prostriedky ako pôžičky vôbec nekorešponujú s finančnými transakciami navrhovateľa v prospech účtu protistrany 1. Navrhovateľ nepredložil dôkazy o skutočnom poskytnutí predmetných pôžičiek, keďže výpisy z účtu ním predložené nekorešponujú s jeho uplatnenými nárokmi. Protistranou 1 predložené dôkazy potvrdzujú, že navrhovateľ od nej inkasoval počas ich spolupráce sumu minimálne 775.428,- eur. Z uvedeného je zrejmé, že návrh je zmatečný, nejasný, nepravdepodobný, nepravdivý. Je povinnosťou navrhovateľa pokiaľ ide o zabezpečovacie opatrenie predovšetkým osvedčiť dôvodnosť a trvanie nároku. Podmienka osvedčenia nie je splnená len tým, že ju strana tvrdí. Hodnoverné osvedčenie znamená, že tvrdenie musí byť vysoko pravdepodobné.

15. Navrhovateľ ani protistrana 2 odvolanie nepodali.

16. K doručenému odvolaniu protistrany 1 predložil navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, ktorým navrhol, aby bolo odvolanie protistrany 1 a 2 zamietnuté.

17. V prvej časti vyjadrenia sa navrhovateľ vyjadril k zriadeniu zabezpečovacieho opatrenia na majetku v BSM. Poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/148/2017 zo dňa 23.4.2020, v ktorom najvyšší súd podal historický exkurz rozhodovacej praxe súdov o predmetnej otázke a uviedol, že ust. § 145 OZ sa vzťahuje na právne úkony týkajúce sa spoločných vecí, ktoré už sú súčasťou BSM. Právna možnosť uzavierať zmluvy len jedným z manželov nie je existenciou BSM nijako obmedzená. Uzavretím takýchto zmlúv len jedným z manželov teda nevzniká spoločný záväzok manželov, ale iba individuálny záväzok toho manžela, ktorý zmluvu sám uzatvoril. V širšom kontexte existencie spoločného majetku manželov sa však takáto pôžička či úver dotýka spoločného majetku manželov, nakoľko podľa § 147 OZ platí, že pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do BSM. Rovnaký právny názor vyriekol NS SR aj v uznesení zo dňa 23.9.2020 sp. zn. 8Cdo/263/2019. Vychádzajúc z uvedeného existencie BSM, ani iný právny predpis nebránili protistrane 1 v platnom uzatvorení zmlúv o pôžičke, z ktorých vznikol záväzok len protistrane 1, čo ale nič nemení na skutočnosti, že v zmysle § 147 OZ a rozhodovacej praxe súdov sa môže navrhovateľ ako veriteľ uspokojiť pri výkone rozhodnutia aj z majetku, ktorý sa nachádza v BSM protistrán. Nakoľko sa protistrany pokúšali majetku v BSM zbaviť a majetok vo výlučnom vlastníctve protistrany 1 nepokryje výšku jej záväzkov, bolo potrebné a nevyhnutné zriadiť na tomto majetku sudcovské záložné právo. Navrhovateľ tiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.1.2022 sp. zn. 13CoCsp/35/2021, z ktorého zdôraznil, že z ust. § 343 ods. 1 CSP nevyplýva, že by predmetom zabezpečovacieho opatrenia mohol byť len majetok dlžníka patriaci do jeho výlučného vlastníctva. To znamená, že predmetom zabezpečovacieho opatrenia môže byť majetok dlžníka v takej forme – vo výlučnom vlastníctve a tiež v podielovom, či bezpodielovom spoluvlastníctve. Zabezpečovacie opatrenie možno zriadiť aj vo vzťahu k iným osobám ako je dlžník, teda zabezpečovacie

opatrenie možno nariadiť aj vo vzťahu k majetku dlžníka, ktoré patrí do BSM. Navrhovateľ poukázal tiež na podobné stanovisko k zriadeniu zabezpečovacieho opatrenia na majetok patriaci do BSM Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozhodnutí zo dňa 12.9.2019 sp. zn. 17Co/13/2019, z ktorého záverov zdôraznil, že nie je rozumný dôvod, pre ktorý by mal byť dlžník vlastníaci majetok BSM len preto, že podiely na ňom nemožno určiť, vo výhodnejšom postavení ako dlžník s majetkom vo výlučnom, či podielom spoluvlastníctve. Podľa tohto súdu má návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia smerovať aj voči tretej osobe (manželovi dlžníka) ako strane v konaní, pretože sa zaťažuje, obmedzuje aj jeho vlastnícke právo. Podľa navrhovateľa na základe ním uvedeného, zriadenie zabezpečovacieho opatrenia vo forme záložného práva na majetku protistrán bolo účelné, dôvodné a zákonné. Protistrana 1 preukázateľne uzatvorila zmluvy o pôžičke, požičané finančné prostriedky navrhovateľovi nevrátila, protistrany sa pokúšali nehnuteľnosti scudziť, o čom svedčí plomba na LV č. XXX, exekučné konanie prostredníctvom ktorého by sa navrhovateľ mohol uspokojiť z majetku protistrany 1 a 2 bolo a aj naďalej je ohrozené a jediný spôsob, ako môže zabezpečiť svoje pohľadávky je prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia a s ním spojeného zriadenia záložného práva na majetok protistrán. Tvrdenia protistrany 2 o tom, že boli porušené jeho vlastnícke práva sa nezakladajú na pravde, nemajú právny základ, odporujú ustálenej rozhodovacej praxi súdov, samotnému OZ aj dobrým mravom a morálke.

18. V ďalšej časti podania sa navrhovateľ vyjadril k zmluve o pôžičke, výške úrokov a dobrým mravom. Zdôraznil, že v priebehu rokov medzi navrhovateľom a protistranou 1 bolo uzatvorených celkom 37 zmlúv o pôžičke v písomnej forme a viacero zmlúv o pôžičke uzavretých ústne. Protistrana 1 nikdy nenamietala platnosť týchto zmlúv a ani výšku úrokov. V prípade prvých zmlúv o pôžičke došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov a k ich vráteniu spolu s dohodnutými úrokmi (až na posledných sedem zmlúv). Po podaní návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sa navrhovateľ dozvedel, že protistrana 1 si rovnakým spôsobom napožíčavala peniaze aj od iných osôb, ktoré voči nej v súčasnosti podnikajú právne kroky, nakoľko finančné prostriedky im nevrátila. Bola by to mimoriadna situácia a náhoda, pri ktorej by voči jednej dlžníčke sa spojilo viacero na sebe nezávislých veriteľov, ktorí voči nej mali úžernícke praktiky. Obrana protistrany 1 spočíva v tvrdení, že úroky, s ktorými opakovane dobrovoľne súhlasia aj ich sama navrhla pri uzatváraní stále nových zmlúv o pôžičke sú úžernícke, je čisto účelová. Rovnako aj tvrdenie, že bola navrhovateľom vydieraná a nútená k uzatváraní ďalších zmlúv o pôžičke. Protistrana 1 navrhovateľa priviedla na mizinu a spôsobila mu vážne existenčné problémy, z ktorých sa bude spamätávať roky. Práve takéto konanie protistrany 1 je v hrubom rozpore s dobrými mravmi, ktorých sa teraz ona samotná dovoľáva. Navrhovateľ poukázal na stretnutie medzi ním a protistranou 1 dňa 13.11.2023, na ktorom ho protistrana 1 bezostyšne a prekvapivo úprimne informovala, že požičané finančné prostriedky nevráti, nakoľko po celý čas išlo podvod, ktorého účelom bolo vylákať od navrhovateľa finančné prostriedky. Ďalej uviedla, že je vo finančných problémoch a požičané financie nemá a teda mu nebudú vrátené. Priznala sa, že nikdy neexistovali stavebné zákazky, na ktoré si financie požičiavala a všetko si len vymyslela ako príbeh slúžiaci na vylákatie financií. Rovnako uviedla, že má podobným spôsobom napožíčavané financie od rôznych veriteľov vo výške stoviek tisíc eur, čo čom svedčí aj množstvo plomb na LV č. XXXX H. I. XXX. V tejto súvislosti poukázal a rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/255/2008, ktorý uviedol, že ak sa prieči výkonu určitého práva dobrým mravom, musí to byť súdom vo vzájomnom konaní subjektom v občianskoprávných vzťahoch vždy zistené podľa objektívneho kritéria s prihliadnutím ku všetkým okolnostiam konkrétneho prípadu vrátane doby, miesta, ako aj postavenia subjektov. Pokiaľ sa výkon práva ocitne v rozpore s dobrými mravmi, súd takémuto právu s poukazom na § 3 ods. 1 OZ odoprie právnu ochranu. NS SR sa v predmetnej rozhodovacej línii pridržiaval aj v rozsudku sp. zn. 4Cdo/267/2010 z 31.1.2011, keď opätovne uviedol, že pri posúdení primeranosti dojednanej výšky úrokov je potrebné prihliadnúť k celkovým okolnostiam úkonu, jeho pohnútkam a účelu, ktorý sledoval. V zmysle odbornej literatúry ide o úžernícku zmluvu len v prípade, keď zmluvná strana vedome a úmyselne ťaží/ťažila z nepriaznivých osobných pomerov a vlastností druhej zmluvnej strany. O úžeru ide aj v prípade, ak veriteľ pri uzatváraní záväzku zneužije tieseň, neskúsenosť, či rozumovú slabosť dlžníka. Navrhovateľ v danom prípade nezneužil tieseň, neskúsenosť, ani rozumovú slabosť protistrany 1, nakoľko v tej dobe ju považoval za úspešnú podnikateľku, ktorá nemá finančné problémy a vie sa pohybovať v stavebnom biznise, tiež pravidelne uhrádzala nájom za prenajatý priestor. Protistrana 1 vyhľadala navrhovateľa, ona sama navrhla výšku úrokov. Navrhovateľ vyjadril pochybnosť nad tým, či je v súlade s dobrými mravmi uzatvoriť zmluvný záväzok za účelom vymámania finančných prostriedkov od veriteľa, pričom už dopredu vieme, že požičané finančné prostriedky veriteľovi nevrátime. Dovoľávať sa dobrých mravov a súčasne s tým ich hrubo porušovať považuje za príkry rozpor so základnými princípmi právneho štátu Slovenskej republiky.

19. V ďalšej časti vyjadrenia sa navrhovateľ vyjadril k údajnej neexistencii pohľadávok protistrany 1 voči navrhovateľovi. Tvrdenie o tom, že protistrana 1 vrátila všetky finančné prostriedky navrhovateľovi, je podľa neho v príkrom rozpore s realitou. Navrhovateľ sa kvôli konaniu protistrany 1 dostal do druhej platobnej neschopnosti a je absurdné sa domnievať, že by inicioval celý súdny proces len z pasie a krátkej chvíle. Navrhovateľ s protistranou 1 uzatvorili celkovo 37 písomných zmlúv a viacero ústne. Výpisy z účtov, ktoré protistrana 1 predložila ako dôkazy, to potvrdzujú. Predmetné výpisy však nič nemenia na existencii 7 zmlúv o pôžičke, ktoré boli uzatvorené v priebehu roku 2023 a ich výsledkom je splatný dlh protistrany 1 voči navrhovateľovi v celkovej výške 746.922,- eur bez úrokov z omeškania. Protistrana sa predložením výpisov len pokúša vytvoriť dojem, že dlh bol už uhradený, pričom len predkladá dôkaz o predchádzajúcej spolupráci a v predložených výpisoch dlžná suma 746.922,- eur nefiguruje.

20. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d) CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka podľa obsahu použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), g) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, odvolanie protistrany 1 nie je dôvodné, v dôsledku čoho bolo potrebným napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vo výrokoch vecne správne potvrdiť (§ 387 CSP).

21. Predmetom odvolacieho prieskumu, v rámci ktorého je odvolací súd determinovaný nielen rozsahom, ale aj uplatnenými odvolacími dôvodmi, bolo posúdiť, či v danom prípade boli naplnené zákonné predpoklady pre nariadenie daného zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva v prospech navrhovateľa na nehnuteľnostiach na LV č. XXX v podielovom spoluvlastníctve protistrany 1, ako i na nehnuteľnostiach na LV č. XXXX v bezpodielovom spoluvlastníctve protistrany 1 a 2 za účelom zabezpečenia pohľadávky navrhovateľa proti protistrane 1 vo výške 470.102,- eur s príslušenstvom, so zameraním na zodpovedanie odvolateľkou nastolených otázok, či je možné nariadiť zabezpečovacie opatrenie zriadením záložného práva na majetku, ktorý patrí do BSM, ak je dlžníkom iba jeden z manželov, ako i otázku spochybnenia dlhu protistrany 1 voči navrhovateľovi z titulu predložených siedmich zmlúv o pôžičke, z hľadísk ako ich špecifikovala odvolateľka v podanom odvolaní popísanom vyššie.

22. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie osvedčením zistený skutkový stav pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc odvolacej argumentácie, dopĺňa iba nasledovné:

23. Pri riešení otázky, či je možné zriadiť zabezpečovacie opatrenie na majetku, ktorý patrí do BSM, ak je dlžníkom iba jeden z manželov, je potrebné poukázať na ust. § 147 ods. 1 OZ, podľa ktorého pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do BSM. Vychádzajúc z ust. § 136 OZ pri bezpodielovom spoluvlastníctve manželov osobitné podiely jednotlivých spoluvlastníkov neexistujú a obaja manželia vlastnia celú vec spoločne (v podiele 1/1). Pritom platí, že spôsobilým predmetom záložného práva (§ 151d OZ) je aj spoluvlastnícky podiel na veci a na založenie veci sa nevyžaduje súhlas ostatných spoluvlastníkov (či už podielových alebo bezpodielových). Z ust. § 343 ods. 1 CSP, podľa ktorého zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo iných majetkových hodnotách dlžníka, nevyplýva, že by predmetom zabezpečovacieho opatrenia mohol

byť len majetok dlžníka patriaci do jeho výlučného vlastníctva. Predmetom zabezpečovacieho opatrenia teda môže byť majetok dlžníka v akejkoľvek forme, či už v jeho výlučnom vlastníctve alebo v podielovom, či bezpodielovom spoluvlastníctve. Nie je daný rozumný dôvod, pre ktorý by mal byť dlžník vlastníaci majetok v BSM len preto, že podiely na ňom nemožno určiť, vo výhodnejšom postavení ako dlžník vlastníaci majetok vo výlučnom vlastníctve alebo podielovom spoluvlastníctve.

24. Pokiaľ teda prvoinštančný súd nariadil zabezpečovacie opatrenie zriadením záložného práva sčasti aj na nehnuteľnostiach patriacich do BSM protistrany 1 a 2, došlo tým k zriadeniu záložného práva na nehnuteľných veciach protistrany 1 ako dlžníčky v súlade s ust. § 343 ods. 1 CSP. Táto odvolacia námietka preto neobstojí.

25. Odvolateľka tiež namietala, že za obdobie od 01/2018 do 30.10.2023 jej poskytol navrhovateľ na označený účet sumu 731.338,- eur a ona mu vrátila celkovo sumu na označené dva účty spolu sumu 775.428,- eur, teda si nie je vedomá akýchkoľvek záväzkov voči žalobcovi. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že v období spolupráce medzi stranami bolo podľa tvrdenia navrhovateľa protistranou 1 nepopretého (§ 151 ods. 1 CSP), uzavretých celkovo 37 zmlúv o pôžičke v písomnej forme a viacero v ústnej forme. Predmetom tohto konania je pritom iba sedem navrhovateľom v návrhu označených zmlúv o pôžičke uzavretých v roku 2023. Pripojený výpis z účtu, pritom zahŕňa splátky pôžičiek protistranou 1 navrhovateľovi za obdobie od januára 2018 až do roku 2023, teda nie je schopný bez ďalšieho preukázať a ani osvedčiť splatenie tých pôžičiek, na základe ktorých sa navrhovateľ domáha nariadenia predmetného zabezpečovacieho opatrenia.

26. Odvolateľka v podanom odvolaní tiež namietala, že navrhovateľ jej poskytoval pôžičky tak, že na istinu pôžičiek započítaval úroky zo skôr nesplatených pôžičiek, ktoré ďalej úročil, čo bolo v zmluvách a pôžičke zachytené ako „z predošlého zhodnocovania zapožičaných financií“; navrhovateľ jej poskytoval finančné prostriedky tak, že jej požičiaval už skôr požičané finančné prostriedky napriek tomu, že mu ich nevrátila, následne si účtoval úrok, napriek tomu, že úrok z už skôr poskytnutých a nevrátených pôžičiek ešte nebol splatený, úročil tak neuhradený úrok novým úrokom ako keby išlo o istinu.

27. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetný právny vzťah medzi navrhovateľom a protistranou 1 bol založený na základe siedmich pripojených zmlúv o pôžičke peňazí uzavretých s odkazom na § 657 a nasl. OZ.

28. V zmysle § 657 OZ zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

29. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že zmluva o pôžičke nie je iba konsenzuálny kontrakt, je tzv. reálnou zmluvou, keďže je potrebné, aby okrem konsenzu zmluvných strán došlo aj k reálnemu úkonu – odovzdaniu druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi, pričom ak ide o peniaze, môže ísť o odovzdanie predmetu pôžičky – peňazí buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním krátkou cestou. Ak teda nedôjde k odovzdaniu predmetu kúpy (tu peňazí) zmluva o pôžičke nevznikne.

30. Z predmetných siedmich písomných zmlúv o pôžičke založených v spise vyplýva, že k reálnemu odovzdaniu peňazí ako predmetu pôžičky došlo pri zmluve o pôžičke zo dňa 7.8.2023 na celkovú sumu 31.000,- eur, podľa ktorej suma dvakrát po 9.000,- eur bola poskytnutá protistrane 1 na jej označený účet (a zvyšok tzv. bezhotovostne). Na základe textu zmluvy o pôžičke zo dňa 29.8.2023 na celkovú sumu 56.400,- eur, bola spolu suma 50.000,- eur poskytnutá dlžníčke prevodmi na jej označený účet (zvyšok tzv. bezhotovostne). Podľa textu zmluvy o pôžičke zo dňa 27.10.2023 (č.l. 15) na celkovú sumu 61.300,- eur, bola suma 30.000,- eur odovzdaná veriteľom dlžníkovi krátkou cestou a 13.000,- eur na označený účet dlžníka, spolu 43.000,- eur (zvyšok tzv. bezhotovostne). V prípade ostatných častí uvedených zmlúv o pôžičke a ďalších v návrhu označených zmlúv podľa ich textu dlžník prevzal dotknuté sumy „bezhotovostne z predošlého zhodnocovania zapožičaných financií“. Týmto textom predmetných zmlúv o pôžičke bolo osvedčené a navrhovateľ to zároveň nepoprel, že zostávajúce ďalšie časti pôžičiek resp. pôžičky neboli protistrane 1 reálne odovzdané, je teda možné iba na základe osvedčeného predbežne konštatovať, že vo vzťahu k zostávajúcej sume zmluvy o pôžičke nevznikli.

31. Na druhej strane, ale sama protistrana 1 v podanom odvolaní tvrdí, že tieto iba fiktívne a nie reálne poskytnuté sumy navrhovateľom protistrane 1 predstavujú ňou nezaplatené úroky zo skôr nesplatených pôžičiek, teda predstavujú nárok navrhovateľa ako veriteľa voči protistrane 1 ako dlžníčke na zaplatenie dohodnutých úrokov z predchádzajúcich zmlúv o pôžičkách. Ak teda navrhovateľ nemá nárok voči protistrane 1 na zaplatenie sumy presahujúcej predtým uvedenú istinu spolu 111.000,- eur, bol by daný nárok na túto sumu z titulu úroku z iných predchádzajúcich zmlúv o pôžičkách uzavretých medzi navrhovateľom a protistranou. Zároveň už samotný jednoznačne osvedčený nárok na zaplatenie istiny 111.000,- eur s primeranými úrokmi odôvodňuje nariadenie zabezpečovacieho opatrenia prvoistančným súdom s poukazom na konkrétne okolnosti daného prípadu, ako ich popísal súd prvej inštancie predovšetkým v ods. 16 a 17 preskúmaného uznesenia, najmä s prihliadnutím na existenciu viacerých neuspokojených veriteľov protistrany1.

32. Protistrana 1 v podanom odvolaní tiež namieta výšku dohodnutých úrokov, ktorá podľa jej prepočtov v predmetných siedmich zmluvách sa pohybuje od 68,87 % do 1.140,63 % ročne s tým, že je v rozpore s dobrými mravmi.

33. Je pravdou, že dohoda o výške úrokov musí zodpovedať požiadavke § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, a dohoda o výške úrokov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ, čo by spôsobilo jej neplatnosť. Aplikácia § 39 OZ je ale možná len v prípade, ak došlo skutočne k hrubému zásahu do oprávnených záujmov dlžníka, teda keď vzájomnosť plnenia veriteľa a dlžníka je vo vzájomnom významnom nepomere.

34. Odvolací súd je toho názoru, že posudzovanie primeranosti zmluvnými stranami písomne dojednaných úrokov z pôžičiek, i pre nedostatok relevantných podkladov, presahuje rámec konania o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a musí byť komplexne posúdená súdom po zohľadnení všetkých okolností prípadu v základnom konaní po vykonaní potrebného dokazovania. V danom prípade je preto potrebné vychádzať z toho, že predmetných sedem zmlúv o pôžičke bolo uzatváraných písomne priebežne v roku 2023 s menším či väčším časovým odstupom, v každej z nich bol zmluvnými stranami dohodnutý konkrétny úrok, zmluvy vždy obe strany vlastnoručne podpísali. Podľa osvedčeného, teda obe zmluvné strany jednoznačne prejavili vôľu uzavrieť dohodu o danom úroku z pôžičky. Navrhovateľ dokonca tvrdí (a protistrana 1 to nepoprela), že tieto úroky protistrana 1 sama navrhla (a dobrovoľne s nimi súhlasila). Odvolací súd preto považoval pre potreby nariadenia zabezpečovacieho opatrenia za dostatočne osvedčený nárok navrhovateľa voči protistrane 1 aj v rozsahu dohodnutých úrokov z pôžičiek. Zároveň, ako bolo uvedené, už samotný jednoznačne osvedčený nárok na zaplatenie istiny 111.000,- eur s primeranými úrokmi, vzhľadom aj na osobitné okolnosti daného prípadu, odôvodňuje nariadenie navrhnutého zabezpečovacieho opatrenia.

35. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

36. S poukazom na uvedené, keďže boli splnené namietané predpoklady pre nariadenie daného zabezpečovacieho opatrenia (§ 343 a nasl. CSP), bolo potom dôvodným, aby návrhu navrhovateľa na

jeho nariadenie bolo súdom vyhovené, ako správne postupoval prvoinštančný súd v preskúvanom uznesení.

37. S odkazom na uvedené odvolacím súdom, v spojení s odôvodnením preskúvaného uznesenia prvoinštančným súdom, po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie protistrany 1, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vo výrokoch vecne správne, včítane odvolacími dôvodmi nenapadnutého a vecne správneho závislého výroku II., s použitím ust. § 387 CSP, potvrdil.

38. V tomto odvolacom konaní bol plne úspešný navrhovateľ a preto odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa konanie o nariadení predmetného zabezpečovacieho opatrenia končí, s použitím ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP, v odvolacom konaní v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP úspešnému navrhovateľovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnej protistrane 1. Následne o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v lehote 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

39. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).